

*Jean Parvulesco (1929 – 2010)
„Náš“ Umberto Eco?*

Krátké představení Jeana Parvulesca, od jehož smrti dnes uplynulo devět let.

Jméno Jeana Parvulesca (1929 – 2010) není mimo Francii příliš známé. Žádná z jeho knih totiž nebyla dosud z francouzštiny přeložena, v neposlední řadě kvůli autorovu velice komplexnímu a osobitému literárnímu jazyku. Parvulesco tak zůstává hádankou evropské literatury. Mystik, básník, romanopisec, kritik, znalec politických pletich, revolucionář, přítel a důvěrník řady slavných Evropanů druhé poloviny 20. století (od Ezry Pounda a Julia Evoly až k Raymondu Abelliovi a Arnu Brekerovi), jehož pravá osobnost zůstává tajemstvím. Z Rumuna, jenž ve čtyřicátých letech prchl na Západ, se stal jedním z nejvytříbenějších francouzských stylistů současné poesie a prózy. Ale ať už tvořil tantrické verše, složité okultní romány nebo životopisy svých slavných přátel (zejména *Le Soleil rouge de Raymond Abellio* – Rudé slunce Raymonda Abellia), jeho pravé poslání zůstávalo neměnné: být „vizionářem“, přímým a podnětným pozorovatelem duchovních sfér, jež se vybraným otvírají za pochmurnou a banální fasádou dnešního odposvátněného světa.

Jedním dechem však dodejme, že Parvulesco nemá vůbec nic společného s vulgárními představiteli soudobého „neomysticismu“, jenž se šíří jako svého druhu pragmatická kompenzace technické a informačně-technologické každodenní rutiny. Jeho vidění je temné a tragické: o příšerné, pekelné povaze současného světa (v tomto je pravděpodobně tradicionalistou) si nedělá sebemenší iluze. Dětinský optimismus teozofů a okultistů i pseudomystické „růžové brýle“ hnutí New Age jsou mu naprosto cizí. A na rozdíl od řady „akademizujících“ tradicionalistů nezůstal ani u skeptického kázání o „krizi moderního světa“, odsuzujícího materialistickou civilizaci sklonku kalijugy vyprázdňenými slovy.

Texty Jeana Parvulesca jsou plné posvátna, jež z nich promlouvá přímo přes surreálnou, takřka prorockou vrstvu zvláštních zjevení, od „návštěv“ pronikajících z vyšších sfér tak, že magicky blokují ony temné síly, jichž je kolektivní a vesmírná duše dnešního světa plná. Parvulesco je autentický vizionář, dostatečně hluboký a ideologicky připravený, aby první příznaky subtilní reality, na něž narazí, nevítal jakožto „posly světla“, ale zároveň na nebezpečné „vnitřní pouti“ do „středu černého jezera“ moderní duše pnul svou intuici až do krajnosti, bez obav z překročení norem stanovených dogmatiky racionalismu (odtud také mnohavrstevnaté paradoxy, jimiž jeho knihy přetékají).

Parvulescovo poselství zní v kostce takto:

„Posvátno se vytratilo z každodenní skutečnosti moderního světa, takže je naprosto zjevné, že žijeme na sklonku věku. Posvátno však nikam nezmizelo (nemůže pominout ani teoreticky, vždyť je věčné), nýbrž bylo zatemněno a zneviditelněno. Nyní tedy čeká na chvíli, kdy znovu vtrhne do lidského, hmotného světa ve strašlivém apokalyptickém okamžiku vyvrcholení dějin; v momentě, kdy bude svět, jenž na svou duchovní podstatu zapomněl a zřeknul se jí, znovu donucen jí čelit v surovém záblesku Zjevení.“

Dokud však tato chvíle nenastane a lidstvo dřímá ve svých temných materialistických klamech, jsou plně bdělí jen vybraní, vizionáři, členové tajného bratrstva Apokalyptického řádu, a ti potají připravují cestu poslední hodině, „království nebeskému“: velké Říši konce časů.

A vše, i čern, vše jasně plálo...na konci časů.

Jean Parvulesco se nepovažoval za literáta, nýbrž za zvěstovatele neviditelné Říše (svou poslední knihu pojmenoval *L'Étoile de l'Empire invisible* – Hvězda neviditelné Říše) a mluvčího tajného sněmu sdružujícího světovou elitu „probuzených“. Jeho osobnost se zdvojuje, ztrojuje v hrdinech jeho románů a sám autor má tak mezi nimi místo, po boku svých dvojníků,

skrytých kopií, skutečných historických postav, jinosevtských stínů, skeletů „vnějšího soumraku“, „nominálních démonů“ a agentů okultních tajných služeb. Parvulesco otevírá celý paralelní svět, nikoliv jen kulisy osobních fantazií nebo vzpomínek. Z jeho díla číší hrozivá realita: jeho zvláštní (často černočerný) humor si mnohdy pohrává s posvátnými prvky náboženství, jejich dogmaty i kánony, aby je uvolnil od fetišistické, duchovno mrzačící zbožné úcty a tak znovu probudil jejich vnitřní, tajuplnou podstatu. Podle tantrických předpisů Parvulesco jazyk oživuje a uvádí ho „do akce“. Proto jsou jeho texty víc než literatura. Jsou to magické formule a skandální odsudky; podnícení událostí i předpovídání jejich významu; ponoření se do oceánu nitra, podzemních tunelů Skrytého, do děsivé Říše přítomné v každém z nás. Právě proto Parvulesco může působit tak děsivě, jak je tomu u každého pravého génia: soustředěně a vědecky nás studuje zevnitř a čas od času při tom překračuje hranice známého. Anatom-vizionář.

Na počátku bylo spiknutí

Parvulesco odpovídá jasně a zároveň paradoxně: duálně.

Tajní agenti bytí a nebytí se objevují ve všech klíčových oblastech moderního světa a usměrňují všechny civilizační procesy. Předivo viditelných dějin je výsledkem překrývání obou silových vektorů dvojice skrytých sítí. Generálové i teroristé, špioni i básníci, prezidenti i okultisté, církevní otcové i kacíři, gangsteři i asketové, svobodní zednáři i přírodovědci, prostitutky i světice, salonní umělci i aktivisté za práva dělníků, archeologové i padělatelé – ti všichni jsou poslušnými herci spikleneckého dramatu – a kdoví, za jakou společenskou maskou se ukrývá vysoký zasvěcenec? Často se i gangster nebo žebrák ukáže jako vodič prezidenta nebo papeže a maršál nebo bankéř jsou zase jen loutkami v ruce jakéhosi salonního básníka, za jehož groteskní a fantaskně působící osobou se ukrývá chladně kalkulující guru a architekt surových politických dějin.

*Kdoví, za jakou společenskou maskou se ukrývá vysoký zasvěcenec?
„Uvidíte. Budete mít to štěstí být v úzkém styku s posledními
skutečnými muži. Muži, kteří mají vášně a vlastní tváře. Bohužel, to
všechno bude mít krátké trvání! Dnešek zemře a zítřek bude
výhradní doménou bankéřů a technokratů. A samozřejmě dětí,
oblbých televizí!“ (Il Vecchio, Romanzo Criminale)*

Proti démonům i demokracii

Hvězda neviditelné Říše je Parvulescův poslední a také nejdůležitější román. Spojuje v něm dohromady různé motivy z předchozích knih. Popisuje, jak se transcendentní metadějiny, jichž je Parvulesco kronikářem, blíží k finálnímu vyústění. Zde je shrnutí: Po celém světě, zejména ale ve Francii a Portugalsku (a také v Peru a Mexiku) – to všechno jsou magické „akupunkturní body“ neviditelného Západu – zřídili agenti nebytí černé pyramidy, fyzické i nadpřirozené objekty, jež mají umožnit přímé působení démonických sil, hord Goga a Magoga. Tento apokalyptický projekt má tajné označení „Projekt Vodnář“. Podle astrologické symboliky totiž nastává věk Vodnáře, jenž nemá přinést štěstí a harmonii (jak se „agenti nebytí“ snaží lidstvo ujistit), ale rozklad, hnilobu, chaos, smrt a „rozpuštění se v nižších vodách“.

Hrdina „Hvězdy neviditelné Říše“, Tony d’Antremont, popisuje nástup „věku Vodnáře“ takto:

„Podobně jako Lovecraft sleduji přelévání nezměrných ohavných mas v

nekonečných vlnách, jak zaplavují poslední zbývající krystalické struktury odporu duchovních elit; v extatické bezmoci svého halucinačního probuzení hledím na tetelící se černou pěnu, pěnu černočerného rozkladu, hrůz demokratického puchu a strašlivých orgánů těchto křečovitě se svíjejících mrtvol, které – s mejkapem špinavé falešně se usmívající kurvy, kalifornským pláž-úsměvem evropských antifašistů, s úsměvem prodejných manekýn v blikajících výkladech – připravují naši konečnou porážku a vedou nás na místo určení, jež samy neznají, nebo lépe řečeno znají až příliš dobře – cestou nám s gustem vysají morek z kostí; takový je onen přízračný plášť lidských práv, tento fekálně-emetický výmět pekla, i když tím vlastně peklo urážím.“

Služebníci „Vodnářovi“, kteří dveře do lidského světa otevírají černým „skeletům“, se tento nepřírozený příchod – advent – pokoušejí vydávat za požehnání, spásu, cíl evoluce a svou pravou *vomito negro* podstatu skrývají pod politickými a spiritualistickými floskulami New Age a Nového světového řádu.

Vodnáři, v němž je soustředěn celý strašlivý, „metagalaktický“ potenciál sítě nebytí, jehož finální inkarnací je *New World Order*, však vzdorují zástupci tajného západního řádu Atlantis Magna. Zvláštní úlohu v jeho obřadech hraje žena, známá pod mystickým jménem Licorne Mordore, „rudohnědý jednorožec“. Ve viditelné skutečnosti vystupuje pod jménem Jane Darlingtonová, avšak její pravá forma hranice individuality naprosto přesahuje. Nejpravděpodobnější je, že představuje sakrální funkci, rozdělenou mezi ženy řádu, jejichž osobní a každodenní vztahy zrcadlí ontologickou hierarchii bytí (jedna z nich odpovídá duchu, druhá duši a třetí tělu). Ani muži řádu, včetně hlavního hrdiny Tonyho d’Antremonta, se v běžném slova smyslu nepodobají jednotlivcům: úmrtí a nevěry, jejichž líčením se stránky knihy jen hemží, ilustrují zvláštní funkční podstatu hlavních postav; rituální smrt jedné z nich jen zintenzivní konspirační činnosti druhé a jejich ženy zjišťují, že cizoložením zůstávají v podstatě věrné jedné a téže bytosti.

Atlantis Magna tak splétá napříč kontinenty svou síť, aby potírala vodnářské spiknutí. Na vyšší transcendentní úrovni je rituálně-tantrické uskutečnění eschatologické Události spjato se zjevením Utěšitele a Manželky. Porazit stavitele „černých pyramid“ lze jen na této úrovni. Hlavní část děje tvoří přípravy a organizace tajemného ritu „rudého kruhu“. Členové Atlantis Magna podnikají cestou k této proceduře symbolické pouti, analyzují mystické texty, dobírají se skutečných příčin politických změn, hledají zvláštní okolnosti v dějinách jistých starobylých evropských rodů, luští esoterické ideje (které na veřejnost prosákly z bulvárního tisku), prožívají romantické a erotické vztahy, přežívají pokusy o atentát, stávají se oběťmi únosů i mučení, avšak celý poutavý a místy skoro detektivce podobný syžet je ve skutečnosti jedním nepřerušovaným výkladem a objasněním vzájemně propojené vizionářské reality (tzn. vzhledu do) poslední události dějin, vzniku Velké eurasijské Říše konce času, Regna Sacrum nebo Imperia Sacrum, jejíž odlesk lze spatřit ve všech aspektech moderního světa.

Na úrovni politické konspirace jednají románoví hrdinové agresivně a rozhodně. Duchovní odpor vůči New Age, neospiritualismu a jejich představitelům od Alice Baileyové po Teilharda

de Chardina a Sái Bábu se přenáší do politického odporu proti Novému světovému řádu, amerikanismu a liberalismu, což agenty bytí nutí spřádat síť celoplanetárního spolčení za účasti všech politických sil bojujících proti mondialismu. Palestiňští teroristé, podzemní skupiny evropských neonacistů, sociální revolucionáři a příslušníci „Rudých brigád“, potomci šlechtických rodů pohrdající „demokracií“ a toužebně očekávající konec liberalistické epochy, italští mafiáni, gaullisté i frankisté, revolucionáři třetího světa, američtí i asijsí šamani, komunističtí lídři, němečtí bankéři – ti všichni se stávají spoluhráči geopolitického projektu znovuvytvoření poslední eurasijské Říše. Diplomatické intriky, zahraniční cesty, důvěrné rozhovory a shromažďování informací tvoří politický aspekt konspirace „agentů bytí“ a vlastní dějovou linku románu, proloženou okultními rozhovory a dlouhými esoterickými monology.

Parvulescův román se vymyká i běžné logice dovršeného vyprávění.

Nikoli náhodou končí na stránce 533 vprostřed slova. Celé vyprávění čtenáře přibližuje k eschatologickému vyústění okultní války, ale... Zde končí literární fikce a začíná pravá realita. Většina jednajících románových osob jsou skutečné historické postavy, některé z nich dosud žijící. Knihy i texty v příběhu citované opravdu existují. I mnohé epizody a tradované legendy nebyly vymyšleny – fiktivní jsou jen některé. Důležitý detail: u většiny jmen jsou uvedena také data narození a úmrtí. Po přečtení „Hvězdy neviditelné Říše“ se tak přirozeně nabízí otázka: Co jsme to právě dočetli? Román? Smyšlenku? Fantastický příběh? Surrealistické literární dílo? Esoterické pojednání?

Nebo snad opravdové odhalení skrytých pohnutek soudobých dějin z pozice metafyzické dovršenosti v jejich plném rozsahu; druhou stranu mince mámení, jímž v posledku jsou všechny banální každodenní představy, které neobjasňují nic a pravdě jsou úplně nejvzdálenější?

Jean Parvulesco svou knihu popsal takto:

„...nejtajnější a nejnebezpečnější iniciační román, kde absolutní láska dává svou nejzazší zbraň absolutní moci a pokládá okultní základy pro budoucí velkou eurasijskou Říši konce času, jež předznamená Království nebeské, Regnum Sanctum.“

Nic víc, nic míň.

Agenti vnitřního kontinentu nespí. Už dnes se na nočním nebi naší churavějící civilizace objevuje kouzelná hvězda, znamení nadcházející proměny vnitřního na vnější. Toto je hvězda neviditelné Říše, říše Jeana Parvulesca...

„Vojáci válku, stále více totální a okultní, už prohráli. My však na samotných okrajích tohoto světa pozvedáváme duchovní zbraně a nejzáhadnější osud

vojenských poct Zvenčí. Ve viditelných i neviditelných zástupech našeho Černého řádu kráčejí kupředu ti, které skolila smrt, bok po boku s těmi, kdo dosud stojí.“ – Jean Parvulesco, *La Conspiracion de Noces Polaires*

Zdroj: The Empire of the End: A Brief Introduction to Jean Parvulesco, Counter-Currents 23. října 2012.

Poznámka DP:

Tento anonymní článek je kráceným, zpřeházeným a místy silně „pozápadněným“ překladem ruského textu Alexandra Dugina „Hvězda neviditelné Říše“ do angličtiny. Chybí zejména poslední kapitola „Rudohnědý Šiva“ (ochránce věčnosti) k Parvulescově stati z konce šedesátých let o nutnosti rusko-německého spojení (tedy v podstatě obnovení paktu Molotov-Ribbentrop) proti angloamerické „mořské příšeře“: tzn. osy „Našich“ proti atlantismu a jeho mondialistickému nároku. Viz Alexandr Dugin, *Velká válka kontinentů*, Nakladatelství ABB 2019 (II. vyd.), str. 42nn. Nejhorší znetvoření, mající snad tlumit parvuleskovské paradoxy, jsme narovnali pomocí německého překladu tradicionalisty Martina A. Schwarze (*Eiserne Krone*), otištěném v sešitě *Junges Forum* 1/2004 na téma „Eurasien über alles“. Ke slovnímu spojení „okultní válka“ viz Léon de Poncins a Emmanuel Malynski, *La Guerre occulte*, Paris 1936.